

доста благоразуменъ за да ги послушамъ: азъ не слушахъ освѣнь моята страсть. Мѣдрыйтъ Менторъ ма обикнѣ толкосъ щото ма послѣдова въ едно пжтуванье дързко което азъ предприехъ противъ съвѣтъ му; и боговетъ допустихъ да направихъ една погрѣшка която трѣбаше да послужи за поправенье на моята самонадѣянность.

Когато той говоряше, Калипеа гледаше Ментора. Тя бѣше очудена, струваше ѝ са че вижда въ него нѣщо божественно; но тя не можаше да разѣсни своитѣ смутены мысли: тѣй тя останѣ пълна отъ бязнь и недовѣрие при вида на този непознатъ. Но отъ страхъ да не бы да видѣтъ смѣщеніето ѝ, „Слѣдвайте, рече тя на Телѣмаха, и удовлетворете моето любопытство.“ Тогасъ Телѣмахъ захваи тѣй:

„Ный имахмы доста много време вѣтъръ благоприятенъ за да отидемъ въ Сицилія; но най подиръ една черна буря затули небето отъ очитѣ ни, и са намѣрихмы покриты отъ една тъмна ноць. При блѣсъка на молніитѣ съгледахмы и други кораби изложены на ежщата опасность; и познахмы тосъчасъ че тѣ сѣ корабитѣ на Енея: тѣ бѣхъ за насъ еднакво страшны колкото и канаритѣ. Тогазѣ азъ разумѣхъ, но твърдѣ късно, туй което неблагоприятната младость ми не допушаше да съзрѣ внимателно. Менторъ са показва въ тѣзи опасность не само твърдѣ и неустрашимъ, но еше и поблагорасположенъ отъ колкото е обикновенно: той ма насърчаше; азъ осѣцахъ като че той ми вдѣхваше една непобѣдима сила. Той спокойно даваше заповѣди, когато кормчийтъ бѣше смутенъ. Азъ му казвахъ: Любезный ми Менторе, защо ли са отказахъ да послѣдувамъ съвѣтитѣ ви? Колко съмъ злочестъ дѣто поискахъ да са довѣрихъ на себе си въ единъ возрастъ, въ който чловѣкъ нема нито предвиданье на бѣдѣщето, нито опыта на минжлото, нито умѣренностьта да са докарва съ настоящето! О! ако нѣкога избѣгнемъ тѣзи буря, азъ самъ ще са боя отъ себеси като отъ най опасенъ врагъ: и вамъ, Менторе, сѣкогы ще вѣрвамъ.

„Менторъ ми отговаряше заемнитъ: немамъ намѣ-